

Club de lectura de Filosofia

Biblioteca Fages de Climent

Curs 2026-27

A càrrec d'Albert Piñero i Pau Rubert

Què és un club de lectura de filosofia?

Un club de lectura de filosofia és un espai de trobada per totes aquelles persones amb inquietud, interessades a explorar conjuntament qüestions filosòfiques a partir d'una lectura feta prèviament de manera individual. És un espai on analitzarem, debatrem i compartirem idees. L'objectiu primer és fer una lectura acurada del text, clarificar-ne les tesis i arguments per, posteriorment, poder discutir-lo críticament i obrir una reflexió que vagi també més enllà del text. En definitiva es tracta d'un exercici de pensament compartit.

Què hi trobaràs?

- Lectures accessibles i estimulants
- Converses enriquidores
- Un espai per pensar en comú, on podràs escoltar, aprendre i expressar-te obertament
- Persones amb curiositat, ganes d'aprendre i de comprendre millor el nostre present
- Un guiatge expert

Com funciona?

Es fan trobades mensuals a la biblioteca, cada sessió gira al voltant d'un text filosòfic seleccionat prèviament i que la biblioteca proporciona en préstec. A cada sessió es retorna el llibre llegit i es recull el següent.

Durant la trobada:

- Es presenta breument l'autor, el context de l'obra i es donen claus de lectura
- Es destaquen les preguntes, idees o tesis principals del text
- S'obre un diàleg participatiu, amb el guiatge del conductor expert, orientat primerament a clarificar els conceptes i arguments del text i, posteriorment, a fer-ne una valoració crítica i discussió

Quina mena d'obres llegirem?

Per aquest primer club de lectura de filosofia a la biblioteca Fages de Climent, hem escollit 8 textos assequibles i estimulants, breus, en la mesura del possible, que tracten qüestions rellevants del nostre present. Els autors són tots ells contemporanis, la majoria són autors de casa nostra que escriuen i pensen en català, i que participen amb veu pròpia en la conversa filosòfica d'avui. No ens cenyirem només a textos assagístics sinó que hem escollit també obres teatrals o biogràfiques per la seva temàtica filosòfica.

Programa de lectures per al curs 2026-2027

Sessió 1: 14 d'octubre 2026

Filosofía en la calle: FiloRetos para la vida cotidiana, Eduardo Infante

Eduardo Infante (nascut a Huelva el 1977), professor de filosofia de batxillerat, és un bon divulgador de la filosofia que escriu llibres frescos i populars. S'ha proposat treure la filosofia de les aules universitàries i portar-la a l'àgora -on va néixer-, als carrers i a les xarxes socials. El seu propòsit és demostrar que la filosofia no és només un saber acadèmic, sinó sobretot una eina de supervivència diària. Va saltar a la fama a Twitter en plantejar als seus alumnes reptes filosòfics.

A *Filosofía en la calle* vol recuperar el caràcter públic de l'àgora grega, convertint la història del pensament en una caixa d'eines. Parteix del que ell anomena "filoreptes", es tracta de dilemes de la vida quotidiana: si hauríem de mentir a la nostra parella sobre una infidelitat, si hauríem de ser vegetarians o si és just que un company amb Asperger disposi de més temps en un examen... A partir d'aquests dilemes, Infante fa emergir les qüestions filosòfiques de fons per mostrar-nos com les idees i arguments dels grans filòsofs ens poden ajudar a trobar bones respostes, a pensar millor i a

desenvolupar el nostre propi raonament filosòfic. Les pròpies reflexions sobre els "filoreptes" de cadascun dels capítols, es poden compartir a twitter mitjançant un codi QR i així continuar la conversa a la xarxa. I tot això Infante ho fa d'una manera amena i accessible.

Ajuntament de
Figueres

Figueres Cultura

Diputació de Girona

Biblioteques
Públiques
de Catalunya

En col·laboració amb:

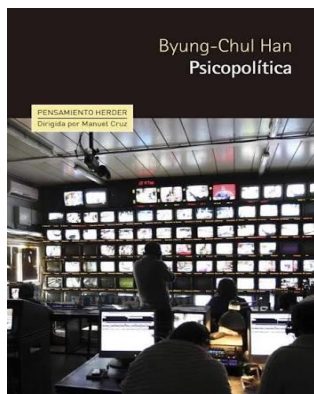
FIL(S)FIA ARA
ASSOCIACIÓ

Sessió 2: 18 de novembre 2026

***Psicopolítica: Neoliberalismo y nuevas técnicas de poder*, Byung-Chul Han**

Byung-Chul Han (Seül, 1959) és potser el filòsof i crític cultural de l'era digital més llegit i amb més ressò internacional. Enginyer metal·lúrgic originàriament al seu país natal, va fugir a Alemanya als anys vuitanta sense saber alemany per estudiar el que realment l'apassionava: filosofia, literatura i teologia. Especialitzat en la filosofia de Heidegger, ha impartit classes a diverses universitats alemanyes. Ha estat guardonat amb el *Premi Princesa d'Astúries d'Humanitats 2025*. És conegut pel seu estil de vida radicalment analògic: viu apartat, sense telèfon mòbil, sense viatjar, dedicant-se a cuidar el seu jardí i escriure.

A *Psicopolítica: Neoliberalismo y nuevas técnicas del poder*, Han llança una tesi provocadora: hem passat d'una societat disciplinària a un sistema de dominació basat, no en un poder opressor i coactiu, sinó en un poder seductor i “smart”, que aconsegueix que les persones es sotmetin per si mateixes i on explotador i explotat són la mateixa persona. L'eficàcia del *psicopoder* radica justament en el fet que els subjectes ens creiem i ens sentim lliures mentre optimitzem “voluntàriament” la nostra vida, el nostre temps, les nostres capacitats i les nostres emocions per tal de ser més productius. El llibre de Han enumera i dissectiona amb el seu estil hiper concís aquestes noves formes del *psicopoder* corresponents a la nostra època neoliberal.

Ajuntament de
Figueres

Figueres Cultura

Diputació de Girona

Biblioteques
Públiques
de Catalunya

En col·laboració amb:

FIL(S)FIA ARA
ASSOCIACIÓ

Sessió 3: 16 de desembre***La passió dels estranys. Una filosofia de l'amistat, Marina Garcés***

Marina Garcés (Barcelona, 1973) és una de les filòsofes i assagistes més influents i llegides d'avui al nostre país. Professora a la Universitat Oberta més de Catalunya (UOC), destaca per la seva capacitat per treure la filosofia de l'àmbit estrictament acadèmic així com pel seu compromís amb les problemàtiques socials. El seu pensament és la declaració d'un compromís amb la vida com un problema comú. Per això desenvolupa la seva filosofia com una experimentació amb les idees i les formes d'intervenció en el nostre món actual.

A *La passió dels estranys* Garcés intenta pensar el concepte de l'amistat en diàleg amb la tradició del pensament clàssic d'Aristòtil o Epicur, que va tendir a idealitzar-la pensant-la com una relació pura o perfecte entre iguals. Garcés qüestiona aquesta tradició i proposa pensar l'amistat com una passió cap al que és diferent, cap a l'altre que s'ha de mantenir en certa manera com a altre, com a estrany, i com una relació que no elimina la diferència sinó que aprèn a conviure-hi. Destaca que l'amistat és una anomalia en tant que únic vincle afectiu que ha sobreviscut sense ser institucionalitzat i sense control de l'estat, i que pot actuar com una xarxa de resistència davant el capitalisme de consum, i com una actitud d'obertura cap al món contra la polarització i el tancament en grups identitaris.

Ajuntament de
FigueresFigueres Cultura

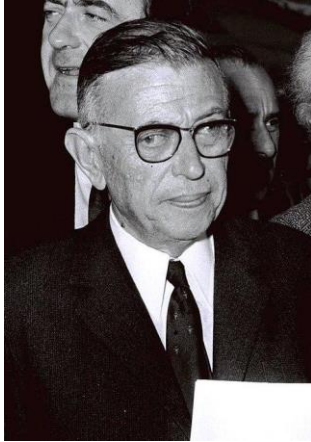
Diputació de Girona

Biblioteques
Públiques
de Catalunya

En col·laboració amb:

FIL(S)FIA ARA
ASSOCIACIÓ

Sessió 4: 20 de gener 2027
A porta tancada. Jean-Paul Sartre

Jean-Paul Sartre (París, 1905 – 1980) és el pare indiscutible de l'existencialisme francès i una de les icones intel·lectuals més rellevants del segle XX. Filòsof, però també dramaturg, novel·lista i activista polític compromès, va viure una intensa relació intel·lectual i sentimental amb la també filòsofa Simone de Beauvoir. La seva coherència radical el va portar a rebutjar el Premi Nobel de Literatura l'any 1964, al·legant que no volia que cap institució limités la seva llibertat ni el convertís en una persona "institucionalitzada".

Jean-Paul Sartre

Huis clos
 suivi de Les mouches

A porta tancada, escrita en plena Ocupació nazi de França, és una de les obres teatrals més influents de la literatura universal. L'argument és tan senzill com terrorífic: tres personatges (en Garcin, l'Inès i l'Estelle) que acaben de morir són tancats junts en una habitació sense miralls, sense finestres i amb els llums sempre encesos. On es troben? Aviat s'adonen que no hi ha fuets ni botxins amb banyes; el càstig etern és haver de conviure i suportar-se l'un a l'altre per sempre. D'aquí neix la frase potser més famosa de la filosofia de Sartre: "L'infern són els altres". L'objectiu de Sartre amb

aquesta peça teatral és il·lustrar, d'una manera pràctica i dramàtica, alguns dels principis de la seva filosofia existencialista, que en aquest cas es poden resumir en tres: desmuntar la "mala fe" (la increïble capacitat d'autoengany), explicar el pes de la mirada aliena i denunciar la por a la llibertat. Certament, Sartre no volia escriure una obra de terror teològic sobre el més enllà, sinó fer un mirall de com ens relacionem a la vida real els uns amb els altres.

Ajuntament de
Figueres

Figueres Cultura

Diputació de Girona

Biblioteques
Públiques
de Catalunya

En col·laboració amb:

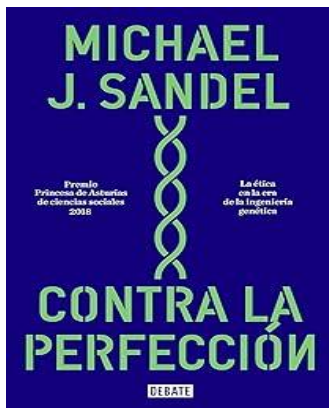
FIL(S)FIA ARA
 ASSOCIACIÓ

Sessió 5: 17 de febrer 2027

Contra la perfección: La ética en la era de la ingeniería genética, Michael Sandel

Michael Sandel (Minneapolis, 1953) és un filòsof estatunidenc especialitzat en filosofia política i social. Destaca la seva capacitat inusitada per atreure multituds a les seves classes a Harvard o fins i tot en estadis de futbol per debatre qüestions d'ètica. I tot això sense deixar de ser mai un filòsof estricte, rigorós i profund. Catedràtic a la Universitat de Harvard, ha estat guardonat amb el Premi Princesa d'Astúries de Ciències Socials 2018. S'ha convertit en una icona de la divulgació gràcies al seu famós curs *Justice with Michael Sandel*, que es troba fàcilment a les xarxes. Allà ens mostra el peculiar mètode que segueix a les seves classes, Sandel planteja als estudiants punyents dilemes ètics reals d'avui i, utilitzant el debat socràtic obert i participatiu, introdueix el pensament dels grans filòsofs com una forma d'orientar i aprofundir la conversa. Il·lustra així, com els nostres problemes tenen arrels filosòfiques, i com la filosofia pot ser una activitat d'orientació i aclariment avui.

A “*Contra la perfección*” (2007) Sandel analitza un dels grans reptes del nostre segle: els límits morals de la biotecnologia i l'enginyeria genètica. S'ha de permetre la selecció d'embrions per triar el sexe del fill o altres trets físics sense un motiu mèdic? És correcta la selecció de donant per tenir un fill sord? I si és immoral dissenyar un fill sord, on resideix el mal, en la sordesa o en el disseny? Per què no hauríem de permetre l'optimització genètica i biotecnològica en entorns com l'esport, l'escola o l'art? Els dilemes dels que parteix Sandel no són inventats, sinó que són tots ells casos reals avui. La seva tesi central és que l'obsessió per redissenyar els nostres cossos i triar els trets dels nostres fills, encara que es presenti com una forma d'eugenèsia liberal, és l'expressió d'una recerca de la perfecció molt imperfecta, i això per raons que van més enllà de la seguretat o fins i tot de l'equitat. Sandel, en el llibre, fa una minuciosa presentació, anàlisi i discussió dels arguments d'un i altre costat. Sandel defensa una *ètica de la gratitud* contra l'*ètica del domini* imperant. Canviar la nostra naturalesa per encaixar en el món, enlloc de fer el contrari, pot semblar que amplia les nostres llibertats i dona oportunitats d'èxit en una societat competitiva, però en realitat és una pèrdua de llibertat i amenaça amb suprimir la nostra apreciació de la vida com un do (tant s'hi val natura o atzar), erosiona valors importants com la humilitat, la responsabilitat i la solidaritat, i, en definitiva, amenaça amb deixar-nos un paisatge moral desèrtic en el qual no hi hagi res més per contemplar que la nostra pròpia llibertat.

En col·laboració amb:

Ajuntament de
Figueres

Figueres Cultura

Diputació de Girona

Biblioteques
Públiques
de Catalunya

FIL(S)FIA ARA
ASSOCIACIÓ

Sessió 6: 17 de març 2027
Si això és un home, Primo Levi

Primo Levi (Torí, 1919 – 1987) va ser un químic italià d'origen jueu que es va convertir en un dels escriptors i testimonis de l'horror més universals del segle XX. Després de participar en la resistència antifeixista, va ser capturat i deportat al camp d'extermini d'Auschwitz el 1944. Dels 650 jueus italians que van viatjar amb ell al mateix comboi, només en van sobreviure vint. Aquesta experiència límit el va empènyer a escriure no pas per ressentiment, sinó per la necessitat vital i gairebé científica d'entendre i fixar la veritat de la condició humana en condicions extremes.

Si això és un home (1947) s'ha convertit en una obra mestra de la literatura concentracionària. Escrit amb la fredor, la precisió i l'objectivitat d'un informe de laboratori químic, el llibre detalla la vida diària a Auschwitz, centrant-se en com el sistema concentracionari buscava despollar els presoners de la seva dignitat i deshumanitzar-los fins a rebaixar-los a la condició d'infrahumans o simples bèsties. El llibre destaca per la seva lucidesa en la dissecció d'aquests mecanismes i acaba essent un tractat de la condició humana en la situació més extrema.

Sessió 7: 7 d'abril 2027

Imaginar la fi, Eudald Espluga

Eudald Espluga (Girona, 1990) és un filòsof, assagista i periodista cultural gironí que s'ha consolidat com una de les veus joves més lúcides i estimulants del pensament crític o postcapitalista actual del nostre país. Llicenciat en Filosofia per la UdG, col·labora habitualment en mitjans com l'ARA, *El País* i RAC1. Després de triomfar analitzant l'autoexplotació i la fatiga mil·lenial a *No siguis tu mateix*, s'ha convertit en un èxit de vendes amb el seu assaig d'actualitat.

Imaginar la fi (2026) parteix de la famosa frase de Fredric Jameson: «És més fàcil imaginar la fi del món que la fi del capitalisme». Espluga qüestiona aquest fals dilema que ens faria escollir entre imaginar la fi del món o la fi del capitalisme. Analitza com la nostra cultura s'ha inundat de relats sobre el col·lapse (crisi climàtica, catàstrofes tecnològiques, búnkers de luxe, fantasies d'escapisme reservades a uns pocs) i adverteix que aquest col·lapsisme ens paralitza políticament. Espluga fuig tan del catastrofisme impotent com del tecnooptimisme solucionista i utilitza

referents de la cultura pop, l'*anime* (*Evangelion*), la teoria crítica, Lovecraft o el mateix text de la revelació de Joan per argumentar que el final d'un món no és necessàriament una tragèdia, sinó l'oportunitat de dissenyar com volem habitar el temps que queda. La fi del món ja és el nostre horitzó cultural i polític. Però la imaginació apocalíptica no ha de ser necessàriament paralizzadora. La seva proposta és capgirar l'enfocament: en lloc de témer l'apocalipsi com un final destructiu inevitable, hem d'entendre'l com un camp de disputa política i simbòlica per transformar la realitat i fundar un futur postcapitalista.

En col·laboració amb:

Ajuntament de
Figueres

Figueres Cultura

Diputació de Girona

Biblioteques
Públiques
de Catalunya

FIL(S)FIA ARA
ASSOCIACIÓ

Sessió 8: 19 de maig 2027

La fragilitat del món. Assaig sobre un temps precari, Joan-Carles Mèlich

Joan-Carles Mèlich (Barcelona, 1961) és doctor en Filosofia i Lletres, professor de Filosofia de l'Educació a la Universitat Autònoma de Barcelona i una veu singular i brillant del pensament català actual. Ha estat guardonat amb el Premi Nacional d'Assaig (2022). Des de fa anys es dedica a construir una "filosofia de la finitud", inspirada en filòsofs com Heidegger o Levinas, reivindicant que els éssers humans som essencialment precaris, vulnerables i relacionals, i defensant que cal fugir de qualsevol veritat absoluta i fins i tot que cal pensar contra o més enllà de la pulsio metafísica típica de la nostra tradició.

A *La fragilitat del món* Mèlich reflexiona sobre la vulnerabilitat de la vida humana i del món que habitem. Mèlich llança una advertència poètica i punyent: estem perdent el món. Parteix de la conceptualització heideggeriana que som éssers-en-el-món i avalua les condicions de vida o situació de l'home contemporani com una amenaça hostil que fa impossible habitar el món. Dominats per l'imperi de la tècnica, les pantalles, la immediatesa i una pressa constant, vivim sobreinformats però completament mancats de saviesa.

L'autor ens convida a fer una pausa revolucionària per poder tornar a obrir-nos al món amb la seva complexitat, ambivalència, sense negar-ne els aspectes foscos i dolorosos. La fragilitat és una condició inevitable de la vida humana i assumir-la és el punt de partida per a una ètica més responsable. Mèlich, així, reivindica la nostra naturalesa vulnerable i compassiva com l'única eina ètica possible davant d'un temps present hostil i dogmàtic.

Ajuntament de
Figueres

Figueres Cultura

Diputació de Girona

Biblioteques
Públiques
de Catalunya

En col·laboració amb:

FIL(S)FIA ARA
ASSOCIACIÓ